

† Anton Kržič.

Dolgoletni, prezaslužni bivši urednik „Vrtčev“, gospod kanonik Anton Kržič, je zaspal v Gospodu. Velik ljubitelj mladine, velikodušen podpornik revnih dijakov, sloveč katehet in neutruden pisatelj je z njim odšel s sveta.

Podroben opis, kakó je potekalo njegovo življenje, kako se je pisateljsko razvijal in kjé javno deloval, je priobčil 48. letnik „Vrtca“ (1918). Zadnja tri leta se je blagi gospod samó še pripravljaval na večnost. Bolehal je in hiral ter sameval v sobi, ker so mu bile odpovedale noge. Njegove roke so se tresle in bile vedno ledeno-mrzle. Le še kak prav gorak solčni dan ga je izvabil na vrtič. Duševno je bil pa vsa ta tri leta še zelo svež, dasi ne več tako prekipjavajoče vesel, kakor je le on znal biti v svojih lepših dneh. Trle so ga vrhu vsega včasih še tudi skrbi za vsakdanji kruh. Stregla mu je v njegovi samoti z vso uslužnostjo postrežnica-sorodnica Ivana — prav je, da se končno še tudi nje spomnimo na teh listih, saj je imela nekoč dolga leta z razpošiljanjem „Vrtca“ in „Angelčka“ obilo opravka.

Zadnjič sem obiskal bolnega gospoda kanonika dne 17. novembra t. l. Našel sem ga ob 11. uri dopoldne še v postelji. Videti je bil zelo prepadel. Nobena notranja ne vnanja gorkota ga ni mogla več ogreti. Prvo njegovo vprašanje in zadnje njegovo naročilo se je tikalo seveda vsakrat njegovih listov „Vrtca“ in „Angelčka“. Kako gre, ali bomo speljali, ali bo treba ustaviti?

„S težavo gre, z veliko težavo, dasi so nam naročniki zvesti. Draginja je neznosna.“

— „Zaupajte v Boga! On bo pomagal naprej. Je meni tudi.“

„In ti, gospod kanonik, boš prosil za nas pred prestolom božjim?“

— „Bodite brez skrbi! Kolikor in kjer bom le mogel.“

„In da bi prišli za teboj v boljše življenje mi vsi tvoji prijatelji in nekdanji pomočniki! Tam se bomo spet smejali — če bo dovoljeno?“

— „O, bo, bo, bo! Tudi zapeli bomo spet!“ Njegove oči so se rosno posvetile. Zagledale so se bile kakor v neko daljno blaženost.

Dne 3. decembra so se mu stekle ure. V soboto popoldne, 4. decembra, ko je zvonilo po deželi delopust, so odnesli utrujenega narodnega delavca iz Ljubljane k zaslužnemu počitku.

Večni mir blagi duši!

Urednik.